

ikke fylde meget til Dækning af Under-skuddet.

Medens jeg er ved dette Emne, skal jeg tillade mig at spørge den højtærede Landbrugsminister, om der ikke skal falde en Nybevilling til Klitplantagen i Vejers, en Nybevilling ud over det, som staar opført paa Finanslovforslaget. Jeg har Grund til at antage, at det har været Meningen, idet jeg har plejet Samraad i saa Henseende med Klitinspektøren; og han har sagt, at han troede at være i Forstaaelse med Ministeriet, naar han foreslog et Beløb til en Nybevilling til Vejers Plantage. Forholdet er nemlig, at det kan gøres, fordi Plantøren, som er der, kan overkomme det. Der behøves altsaa ikke at ansættes nogen ny Plantør, selv om man indtager et nyt Klitareal til Bepantning. Der har været et Uheld, som bevirkede, at der kom Ild i et stort Stykke, der laa ind til den nuværende Vejers Plantage, og der brændte flere Hundrede Tønder Land Hede, det var i Forvejen ikke for godt, det var ikke god Hede, og nu efter at det er afbrændt, har det aldeles ingen Værdi for de Beboere, som eje det, og de ville derfor sælge det for en meget billig Penge, og som sagt: Statsplantagen ved Vejers kan tage det ind under sig, uden at vi behøve at ansætte nye faste Folk derovre. Det er et Forhold, som jeg blot vil henlede Opmærksomheden paa, og som jeg haaber senere at faa Lejlighed til at udtale mig nærmere om.

Jeg hørte med Interesse forleden Dag paa det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Povlsen), da han omtalte Plejehjemsforholdene og i det hele var inde paa Spørgsmaalet om Børneopdragelse. Da jeg har den Ære at være Medlem af den Kommission, som han ogsaa nævnedes, er det ret rimeligt, at jeg henvender et Par Ord til ham i den Anledning. Det glæder mig, at jeg straks kan begynde med at sige, at det Grundprincip, som han syntes at gøre sig til Talsmand for, er ogsaa mit Grundprincip, det nemlig, at man skal søge at skabe saa mange gode, smaa Hjem som muligt i Stedet for at bruge de mere kaserneagtige Opdragelsesanstalter. Dersom det ærede Medlem har læst, hvad jeg som Ordfører for Forslaget for 5 Aar siden, da det blev vedtaget, udtalte, vil han deraf kunne se, at det var ogsaa min Stilling den Gang; Ellers vil jeg anbefale ham at slaa op i Folketingstidende for 1904—05, Sp. 2990 og videre. Naar han læser min Tale ved Lovforslagets 2den Behandling, vil han komme til det Resultat, at det var Udvalgets og

specielt ogsaa min Mening den Gang. Jeg tror, at jeg ved den Lejlighed brugte dette Udtryk: „Bedst er eget Hjem“, hvori der ligger, at man skal være varsom, forinden man gør det Skridt at tage Børnene bort fra Forældrene, selv om Hjemmet tilsyneladende er mindre godt, for man overskærer her et af de fineste Baand, som ere knyttede mellem Mennesker, nemlig Baandet mellem Forældre og Børn. Bliver det endelig nødvendigt at tage Børnene bort fra deres egne Hjem, er det bedste derefter Plejehjem, hvor de færdes sammen med deres Plejeforældre, som om de vare deres Børn. Sidst skal man gribe til den Udvej at sende Børnene til Opdragelsesanstalter. Derom ere vi altsaa enige.

Imidlertid fremkom det ærede Medlem med enkelte Udtalelser, som jeg ikke ganske samstemmer i. De ydre Former — det ere vi ogsaa enige om — ere ikke Hovedsagen, men de skulle til. Der skal en Form til ved enhver Sag, om den skal vel lykkes, og jo bedre den ydre Form er, desto bedre lykkes ogsaa Sagen. Saaledes er det ogsaa her, at de ydre Former i disse Plejehjem, særlig Sundhedsforholdene og Undervisningsforholdene, maa tages væsentlig i Betragtning.

Det ærede Medlem omtalte, at der har været nogle af Kommissionens Medlemmer ude at se paa et bestemt Børnehjem, et Børnehjem, som jeg ikke kender noget til, og jeg skal ikke blande mig i dette. Det lød, som om det ærede Medlem ankede over, at disse Herrer havde set efter f. Eks. i Spisekammeret. Men det skal det ærede Medlem ikke tage ilde op, for det er noget af det første, vi gøre, naar vi komme for at se paa de ydre Forhold, og andet have disse Medlemmer ikke villet. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at hvorledes Livet ellers føres i dette Hjem, kan ikke ses paa 20 Minutter, det skulle vi have Dage til. Vi opholde os undertiden i Dagevis paa større Anstalter for saa vidt muligt at sætte os ind i, om man har valgt de rette Forstandere og de rette Plejehjemsfolk, for det er egentlig herpaa, det har skortet. Den Kritik, som er øvet fra anden Side, vilde aldrig kunne være bleven saa stærk og vilde ikke have faaet saa stærk Ørenlyd, som den har faaet, dersom man havde været mere varsom med Valget af de Mænd, man har sat til at være dels Plejeforældre og dels Opdragere af de Børn, man har taget bort fra deres egne Hjem. Men i øvrigt med Hensyn til disse ydre Former er det første, vi gøre, naar vi se paa Børnehjemmene, i Regelen at undersøge Spise-